

ALOJZIJE STEPINAC **Nadbiskupijsko hodočašće 2018.**

„Santo subito!“ – „Svetac – odmah!“

U vremenima nacizma, fašizma i komunizma

Prigodom sahrane pape Ivana Pavla II. svetoga, nepregledno mnoštvo sabrano na Trgu sv. Petra jednoglasno i gromoglasno izreklo svoje osjećaje i želje kličući: „Santo subito!“ „Santo subito!“ – „Svetac odmah! – Svetac odmah“. I prije 58 godina, tj. 13. veljače 1960. godine mnoštvo vjernika sabrano u zagrebačkoj katedrali – kao i cijeli vjernički hrvatski narod - ispraćalo je na posljednje zemaljsko počivalište svoga pastira nadbiskupa i metropolita kardinala mučenika Alojzija Stepinca s istim osjećajima i s istim željama. Ali, zbog tadašnjeg komunističkog režima nitko nije smio naglas izreći svoje osjećaje i želje. S tim osjećajima i željama hodočastile su bezbrojne skupine vjernika koje su preko pola vijeka dolazile bilo ovamo u Krašić, gdje je blaženik provodio svoje uzničke dane, bilo na grob u zagrebačku katedralu, da izraze zahvalnost Bogu za svoga pastira koji je bio i za svoga života i kasnije zvijezda vodilja ne samo biskupima i svećenicima nego i vjernicima i svim ljudima dobre volje koji su zajedno s njim i drugim svojim pastirima podnosili iste ili slične patnje. Te osjećaje njegovali su brojni svećenički kandidati i svećenici koji su samo na spomen njegova imena završili u zatvoru. Te osjećaje i želje podržavali su i naši đakovački bogoslovi koji su mu pisali i on na ta pisma odgovarao, a jedno od pisama putovalo je punih 61 godinu od Krašića do Đakova. To smo mi bogoslovi izrazili na dan njegove smrti rečenicom koji su izrekli svoje osjećaje odmah na dan njegove smrti: „Odlazi, ali ne za dugo, da nam se za par godina vrati s aureolom na glavi...“. To je želja cijelog našeg naroda - cijelog svijeta. – I ovo naše veliko nadbiskupijsko hodočašće izražava iste osjećaje i želje dosadašnjih generacija: „Santo subito, santo subito!“ I pitamo: „Sveti oče, što čekaš!?“ Nikakve ideologije, nikakve komisije, ne mogu s kardinala Stepinca oznaku svetosti.

Da, „Santo subito!“, jer se i u povijesti našeg vjerničkog hrvatskog naroda obistinilo ono Jeremijino proroštvo: "Dat ću vam pastire po srcu svojem koji će vas pasti razumno i mudro" (Jer 3,15). U teško ratno i poratno vrijeme Gospodin je dao svojoj Crkvi, napose našem vjerničkom narodu, razumnog pastira, mudrog učitelja i svetog svećenika u osobi zagrebačkog nadbiskupa i metropolita Alojzija Stepinca, mučenika. Tadašnji vlastodršci htjeli su ga ušutkati, ali je hrabro odgovorio: „Ne mogu ne govoriti!“ i nastavio naviještati Božju riječ. I uhićen je govorio, i utamničen svjedočio vjernicima ovdje u ovoj crkvi, u župi Krašić uživo, a ostalom Božjem narodu u pisanom obliku. Naša generacija bogoslova i svećenika neumorno je prepisivala i pretipkavala njegove propovijedi, kateheze i homilije. Iako su izlazile anonimno (ciklostilom), znali smo iz kakva su srca izlazile i koja ih je ruka napisala. One su bile krcate bogatim mislima i po(r)ukama iz Svetog pisma, crkvenih otaca i saborâ.

Blaženi Alojzije do kraja je bio vjeran svojem pastirskom pozivu, poslušan riječi sv. Pavla: "Propovijedaj Riječ, uporan budi - bilo to zgodno ili nezgodno" (2 Tim 4,2). Vođen svojim biskupskim geslom „In Te Domine speravi! – U tebe se, Gospodine uzdam!“, zagrebački nadbiskup je odlučio onako raditi, kako će biti Bogu na slavu i na korist duša;

sve je svoje snage položio u Boga!“ - Kao prvi pastir Crkve u Hrvata, vodio je borbu za slobodu naviještanja na svim područjima, od vjeronauka za djecu i mladež u školama do slobodne vjerske pouke u obiteljima i crkvama.

Blaženi kardinal Alojzije Stepinac hrabro se suočio s izazovima povijesti, u kojoj bijaše poslužiteljem Evanđelja. Proročki je prokazivao razorne moći svih ideologija kojih je cilj bio protivan časti pravoga Boga i dostojanstva ljudske osobe. Svi prognani zbog rasne, klasne i nacionalističke ideologije u njemu su imali svoga zaštitnika. U liječenju socijalne bijede darivao je od svoga stola i od crkvenih dobara. U svakom je političkom sustavu branio slobodu i nadnaravno podrijetlo Katoličke Crkve. Kada zbog vjernosti savjesti nije dopustio da Crkva postane ropkinjom komunističke ideologije, te da se odcjepljenjem od Rima stvori tzv. “Hrvatska nacionalna crkva”, montiran mu je politički proces na kojem ga je komunistički sud 11. listopada 1946. osudio na 16. godina robije.

Vlasti su ga za života zatvarale, progonile i mučile do te mjere da je zbog takvih postupka uvršten u red mučenika. A poslije njegove smrti uvrštavale su ga u red “ratnih zločinaca” pa se i na njega mogu primijeniti riječi iz Markova Evanđelja: „I ubrojiše ga među zločince.“ /Mk. 15,29/. Na što je on odgovorio: „Osuđen sam nevin; savjest mi ništa ne predbacuje i budućnost će to pokazati.“ Doista, njegov je lik blistao cijelo vrijeme i cijelome našem narodu pa i šire. Uza sva nastojanja da ga se ocrni, njegov lik jednako onako kako je kako je blistao za života i u smrti, kao i u svjedočanstvu povijesti.

Stepinac je najsvjetliji lik naše nacionalne i crkvene povijesti koji se cijeli svoj život molitvom i žrtvom zalagao za dvije neporecive kršćanske svetinje: Boga i čovjeka.

Prigodom pohoda Rimu nama hrvatskim biskupima na kongregaciji za proglašenje svetih priznali su: “Sveti papa Ivan Pavao II. proglasio je blaženima i svetima mnogo muževa i žena, no većinu od njih častit će tek njihove redovničke ili biskupijske zajednice ili možda u najboljem slučaju narodne zajednice, no jedini je među njima nadbiskup Alojzije Stepinac blaženik i svetac jest za sve narode i za sva vremena.”

Ovo hodočašće za nas je čin zahvalnosti za dar „najsvjetlijeg lika“ što nam ga je dao Gospodin i ujedno molitva da ga onaj u koga se uzdao nagradi svetačkom aureolom oko glave.